Ми входим в таємне, де світяться очи,
де вщерблений місяць, як символу знак
того, що таємно, того, що пророче,
того, що не скажеш нікому, ніяк.

Того, хто відчув надсвідомого ритми —
таємні предтечі і кроків і дій,
лиш гірко всміхнутись на гамірні битви
з вузької бійниці у башті блідій.

Печально і світло в зіницях майбуття
по юності в’южній, по мужності дні…
Нам сліз не пролляти на гострих розпуттях,
де марять, і вірять, і гинуть чудні —

Ми входим в таємне, де обриси рока,
де вщерблений місяць, як срібна печать
над тим, що у стиснутім серці пророка,
що обраний бачить – і знать, і мовчать…